

خطی اهدائی
کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی

۶۷۲

شماره ثبت کتاب

۷۷۷۷
۶۷۲

کتاب سترگ اطفال

کتابخانه مجلس شورای ملی

مؤلف ()
مترجم ()
موضوع ()
آقای سید محمدصادق طباطبائی به کتابخانه مجلس شورای ملی

بازرسی شد
۱۷-۱

تبریز فارسی

۶۷۲

۱۷۱۷

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵

خطی اهدائی		کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۶۷۲		

شماره ثبت کتاب	۱۱۴۷۷۲
مؤلف	جلد (۹۷۴) از کتب (خطی) اهدائی
کتاب	مکتب اطفال
کتابخانه مجلس شورای ملی	
آقای سید محمد صادق طباطبائی به کتابخانه مجلس شورای ملی	

۵۷۷۲

تبره فارس

بازرسی شد
۱ - ۲۷

۵۷

و بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

کتابخانه

[illegible]

تو بے قصه در اهدم دستان بر جهان بان

معنی خبر صد مرتبه است و اصل در اعراب آن است که بجز که باشد بر بقاعه
 فله ت اصل در غیر این است که ساکن باشد و نه دو فح - و از بعد خبر مفتوح
 مثل این و غریب و و اعطف و مکرر است مثل اس و میر و معجز است مثل حث
 و ساکن مثل کم و احزب و اجل که اجل حرف جواب است مثل فعلی نقدی از برای
 بخیر و اعلم از برای مکرر و مد است از برای طلب و رفع را و لغزش
 قراریده از برای رسم و از برای فعلی منزله بقوم و ان زید اقام و ان
 و اسم اختصاص و لغزشه بجز ماضی که اختصاص و لغزشه فعلی بجز ماضی و در
 که تقدیم و هم الفایز ان ده حصر کننده تا آخر لغزشه اند و در سائر فح
 فاض لغزشی بوضع به یعنی و لغزش به بفتح و جریه مکرر مثل ذکر الیه جریه
 ذکر متبه الیه صفا یا جریه معفو ذکر و جریه کن بکون و غیر آنکه ذکر
 تا پیش از فعل مثل جاده ای بفرم و او در او تا بیاز صمه و یا در برنی تا
 از سر و و از رخ دو و از رخ چه بود و لغزش به بفتح و جریه مکرر که از
 و صفیر کیم بن ذاک از بعد اسم موصوفه و در است الی محبتی را طار که غیر غیر
 صاحب باشد و فح هم از اسم موصوفه است اگر هم از او بر و و اب و اف
 هم چنین است و در رضائی است و نقص در اجز که بن باشد بهر است
 یعنی غریب بجز کات بکون باشد و نقص در اب و و تا پیش از و در است
 و قصر اب و اف از نقصش از است و شرط و الا و اب و شرط
 این اعراب مقدم در اما مکرر این است که اضافه شود تا امانه کور
 یا در شکل مثل جاده ای یک اضافه جمع شود و در جای مثال در است
 یا لاف اف فح به نشی و کله را هرگاه یعنی در حالت که مضارع باشد
 متصل باشد که اگر کلمات هم ضایع است اما نشان و نشان مثل
 انبی و انبیان جابر در نشی یعنی اعراب یعنی حقیقی را در نشی به ان لا

از شراب بفرما که
 چرا معتقد نشانی
 نه زانکه زکرد واکر
 حجاب است خرد را
 شرف بود کرم چرا شام
 دگر کرد دم جانی
 به

ابواب بنی رافق

بدون شرط و تعلق ایجاباتی بر خود دارد جمیع الفاظ متقدمه الف را
در حالت جر و نصب بعد از فاعل فتح که تحقیق دانسته است یعنی
که حالت جر را رخصه با حالت نصبی بر خود میسر آید و لا مقبل باشد
فخه که در حال الف بعد از ارفع بود ارفع به بود و جر به و نصب به جای
سالم صحیح عام و غلبه را الف جمع سالم را و نشانه این دو را الف جزو علم از
برابر که عاقل که غالب باشد از آنرا نیست و ملحق شده است با بی جمع سالم
عز و ن و با بی عز و ن ملحق شده است جمع نصبی که استغفار و ن و ط و را و
نند با نند مثل اهلون که نعم است و نهم حقیقه است و الو و عالون و علون
الما ملحق شده اند در صفون بیخ جواب که است و منون هم ملحق شده است
و این که نند غایب حذف شده باشد لامش در عوض آورده شود از آن لام
عائز است و مگر هم نباشد و مثل جای در بون معرب بجر کات کاه
و ا در ر خود با بیانی نند و او ای و ا در مثل جای در ز و قولی با
و نون مجموع و نون جمع و نیز که ملحق بجمع است فحه به و لم است که یک
ان نون جمع ملحق کرده است و نون ماضی و نون انجز که تفسیر شده است
و ملحق تفسیر است بعکس نون صحیح و نون تفسیر استغفار که ده اند پس
اگاه باشد عکس را الف جزو علم چیز عکس است که یک نند و ا در عز
عز که باشد چنانچه ایجاب نند و ا در عز فتح بودی را ماضی و الف
و انجز که بیاد الف تحقیق جمع بسته شده که ده هم رخصه

اورا جیو

۱۱. رغبه رغبه و علم رغبه رغبه

[illegible]

هرگاه واقع شود افضل التفضیل محل فعل را با موافقه در معنی میخوانند
 معنی او معنی فعل و افضل بر فعل مبدی ظاهر است پس چنانچه است چنانکه واقع شود
 در مکان فعل و نائب فعل باشد و بجز این است که در مکرر است معنی لغوی
 که عاقبت فعل نیز است و این در هر دو وقت است که نائب فعل شود در وقت که
 بعد باشد افضل صفة از برای اسم جنس و سبقت گرفته است بگردان اسم
 جنس را نفی و بعد باشد مرفوع ان صفة اجنبی و ان اجنبی جرابت که خارج
 غیر موصوف باشد مفضل باشد آن اجنبی بر خودش و اعتبار مختلف
 مثل قول عرب ما رأیت رجلا احسن من عینه الکفر منه فی عین زید پس
 احسن افضل تفضیل است و او صفة است از برای اسم جنس که در محل
 و ان رجلا موصوف است بنفی و مرفوعش کل است و ان اجنبی است
 از موصوف است چرا که متصل بغير موصوف نیست و کل مفضل است
 بر خودش باعتبار رد و محل که مختلفند پس باعتبار رجولش و چشم
 زید فاضل است باعتبار رجولش و چشم زید مفضل است و معنی آن
 که کل در عین زید مفضل است از عطف آن کل که در عین غیر خودش زید است که
 ان غیر عین زید از برای دیگر است نظیر این قول اصولیای است که او
 شخص از برای او و وجه است مثل صوة در دار موصوفه از جهت موصوفه

مطلوب است و از جهت منزه است و حسب در اطراد رفع افضل التفضیل از برای
 در این مثال تفریق این مثال است این افضل است بقرینه تا به که مقرران شده است
 این افضل را از جهت آنکه افضل جاتی است بر وجهی که باشد بدون اینکه
 جاتی باشد چرا که اگر جاتی نباشد به دلالت بر افضلیت یکدیگر و ان افضلیت
 که از خود زکب خفیه مرفوعه پس بکار در افضلیت مرفوعه و به معنی
 و جزی است در جاران فعل یکبار و بگوید ما رأیت رجلا احسن من عینه
 الکفر منه فی عین زید که یکبار در مقام احسن میار و معنی تغییر کند و کفر
 این ملک در این مسئله اوجیهان است که مثل همان اول منبه او و جزی است
 بتقدم و تا غیر و اصل و قاعده این است که واقع شود اسم هر که مرفوع
 با فعل است چنانچه و جزی که اول از دو جزی از برای موصوف و افضل التفضیل
 که در عین است و دیگر از دو جزی از برای اسم ظاهر است که مرفوع
 افضل است و ان کار در من است پس مفضل که کفر باشد از جهت که در چشم عین
 مذکور است چنانچه مثال زده شد که هر قدر کفر کفر اول که باید موصوف است
 از جهت عدم با مثل ما رأیت رجلا احسن الکفر منه فی عین زید مقدار مثل مفضل است
 و کار هر قدر کفر کفر تا که باید بود کفر پس مفضل است و ان که کار هر
 که مفضل است و هر چه ظاهر و افضل مرفوعه که کفر باشد و افضل است بر محل که عین باشد
 و افضل مرفوعه بر صاحب محل که زید باشد و کفر عین زید که کم بر اسم ظاهر که
 کفر باشد عین زید که کم بر محل که کفر و افضل مرفوعه که عین باشد عین زید مفضل
 که بر ذرا کفر و افضل مرفوعه مفضل مرفوعه اگر افضل مرفوعه بر محل که عین باشد
 کم کل عین زید بعدی که بر عین داخل شد کفر که مفضل مرفوعه مرفوعه

که از فعل حمل العاکب بر دو فعل باید جمع است غالب مثل الکل غیر تمام شد
 جمع در زمان و جمع صاحب عین که اعدا شده است مثل دار کرد و در وقت اعدا
 شده و در آن جمع معنی هم که دو در باشد و او را اعدا می کنند یا ساکن باشد
 مثل ثوب جمعش که از آب باشد اعدا می کنند یا با که خبر علم کنی یا اعدا
 در آن جمع در ملائکه باشد و در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 فعل باشد یا اعدا می کنند مثل که در کوزه را که جمع بر دو فعل باشد و در وقت
 اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 در او را که باشد بعد از آن که در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 در میان بر صبیان که اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 آب از او را و در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 بل از آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 معنی است و در او را بل از آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 کن و در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 بهم و بعضی در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 بسته می شود بعد که هر دو بهم و بعضی می گویند و در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 ضم رود کن یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 آن یا بیشتر از آن نیست باشد مثل یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 مرید که در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 و زن سیمان از آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 بر آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 مثل آن که در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 بر او که در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 مظلوم گفته در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 خدایا که در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند
 علی که در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند یا در آن جمع اعدا می کنند

• ۵۴ •

۱۲۰۷

پس و اوراجی

است به او و کسب به او است لام قطع و صفت مثل علیا که احدش در کف قطع
مثل خود که اسم موصوف است و بعد از تصور که وصف است و احد لاشه و محقق است
بر این سخن آن لیکن اگر ساکن باشد سابق از دو و یا که جمع ثمره در حکم یک
حکم و متصل بهم باشند و از خود سخن عارض باشند یعنی از دو متغیر از هر دو
نباشند بلکه یکی را با اوله و دیگری در حالتی که افعال گذشته به اثر مثل بیانی که احدش
بیون است و کم است تفصیل عطا کرده و خود را نیز که بتخصیص رسیده است
فصل پنجم از او و او مرکب از دو و او یک محرک باشد بحرکت که بعد باشد اصل
را بدلیل بار که واقع ثمره بعد فخر که متصل باشد آن فتح مثل جمع دخول که ثرو
درست است الف به لام شوقا و دو به سر شوقا که حرکت و شوقا ۱۱ آن حرف
و اگر ساکن باشد منع سر شوقا بعد از غیر لام و این لام منع کرده از شوقا بعد از آن
لام به ال او لام الف را با یکی که واقع شوقا بعد از لام مکران ساکن الف
باشد یا با یکی بخش شده به او و بتخصیص معلوم شده است مثل بخشون و بخون
که بعد از لام ساکن است غیر از الف لام بدل الف شده و الفته و قسا
کفایت ساکن الفی که ابی احمد از سر خود مثل علیان و یحییان و وضع بیانی
و صحیح به آن بیانی فصل مصدر در اگر بر قتل باشد و معنی بر قتل باشد حال که
هر یک از این اوست صاحب اسم فاعله باشد که بر وزن افعال باشد مثل اغینه
و اهل که مصدر در قتل و قتل است و معنی غینه و قتل است و هم قاتل
اغینه و اهل است و آن بیانی تفصیل و اگر کذا بر شوقا عمل که معنایش زن زنا
از افعال و حال آنکه بیانی او و او باشد سالم میانه اعدل تر شوقا مثل اجبور
یعنی میسر شده است و این اثر اگر بخواند و آن حرفان و اگر از بر او حرف
این اعدل را حسی میخیزد و معنی از او را فعلی که احدش عد است اجزاء و ادین
و صبا احدش حسی است اجزاء یا بی و بی و و هر که احدش بی است اجزاء
و او و یا و عکس هم از او است و عکس یا اخره و عکس آن چیز که در آن چیز
تخصیص زبانه است و بدین که محقق است آن جز اسم را و احد است و عکس

101
101

0

4

1

101

101

10A

10B
10C
10D

110

109

115

111

خارجی از دفتر امامت
مهر خاندان

بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام
اما بعد جناب الامام حسين بن علي بن ابي طالب
هذا كتابي بترتيب سطور في شرح بعض الاشياء التي
ايمان كرد و دنام او را و افق المشهور است كذا في الامم
و بين انتم صانع كمال و در غير ما شريف مطالع
و كبريت شما و غرض و بجز و در غير ما شريف مطالع
كتابت قائل كنم بعد از اينكه بنده را در نظر و در ملاحظه
فداوند توحيدي عطا فرمايد

اندر خداوند ايمان
مايتميز كن
تحصيل عطفه
در اندام

در احسن وزن فعلی
وصفیه را بر سر خود
۱۳۹
دلید بر
اشک ضمیمه
بر لطف
۱۴۰
در احسن وزن فعلی
وصفیه را بر سر خود
۱۴۱
دلید بر
اشک ضمیمه
بر لطف
۱۴۲
در احسن وزن فعلی
وصفیه را بر سر خود
۱۴۳
دلید بر
اشک ضمیمه
بر لطف

در احسن وزن فعلی
وصفیه را بر سر خود
۱۴۴
دلید بر
اشک ضمیمه
بر لطف

در احسن وزن فعلی
وصفیه را بر سر خود
۱۴۱
دلید بر
اشک ضمیمه
بر لطف

در احسن وزن فعلی
وصفیه را بر سر خود
۱۴۲
دلید بر
اشک ضمیمه
بر لطف
۱۴۳
در احسن وزن فعلی
وصفیه را بر سر خود
۱۴۴
دلید بر
اشک ضمیمه
بر لطف
۱۴۵
در احسن وزن فعلی
وصفیه را بر سر خود
۱۴۶
دلید بر
اشک ضمیمه
بر لطف
۱۴۷
در احسن وزن فعلی
وصفیه را بر سر خود
۱۴۸
دلید بر
اشک ضمیمه
بر لطف
۱۴۹
در احسن وزن فعلی
وصفیه را بر سر خود
۱۵۰
دلید بر
اشک ضمیمه
بر لطف

در احسن وزن فعلی
وصفیه را بر سر خود
۱۵۱
دلید بر
اشک ضمیمه
بر لطف
۱۵۲
در احسن وزن فعلی
وصفیه را بر سر خود
۱۵۳
دلید بر
اشک ضمیمه
بر لطف
۱۵۴
در احسن وزن فعلی
وصفیه را بر سر خود
۱۵۵
دلید بر
اشک ضمیمه
بر لطف
۱۵۶
در احسن وزن فعلی
وصفیه را بر سر خود
۱۵۷
دلید بر
اشک ضمیمه
بر لطف
۱۵۸
در احسن وزن فعلی
وصفیه را بر سر خود
۱۵۹
دلید بر
اشک ضمیمه
بر لطف
۱۶۰
در احسن وزن فعلی
وصفیه را بر سر خود
۱۶۱
دلید بر
اشک ضمیمه
بر لطف

فصل فی بیان

که پیش از غلط است که از کلماتی که غلط منصوب است که می گویند
در باب خبری که می خواهد که اگر واقع شد اسم پیش از طلب و اراده خود
عمر را حبس است که شیء الی رف و الی رف فاطمه بدانکه غلط است که
مولانا هم فرموده است بلکه علم است غلط است می گویم بعضی از اشخاص
هم آنکه گفته اند در تفریق این که در بیان غلط بعد از آنکه
تفریق می گویند اگر اراده کنی تفریق را بکنی آنوقت غلط است
از فعلی که می گویند که در بیان غلط است که می گویند که
مفروضی می شود که غلط است که گفته اند غلط است که می گویند که
بفعل مثل اذ اقمتم الی الصلوة فتوضؤ که بگویند که اراده فعل
صلوة بفعل منظور از معرفت یعنی از معرفت است که می گویند که
الان فی نفسی خبری که سبیل الجواز است الرجل عطا و باء جمل خبری که
بعد از اوست و فعل الوقوف بعد و می گویند که در آن حضور است
الیوم الحجت لکم دینکم ذکر از سنن المرفوعون رسول الله صلی الله علیه و آله
قدیه این است که منظور از آن است که ذکر شما را نکرده باشد نه تو هر چه
و بعد از آنکه غرض از اراده کرده است صاحب این قول که الی از بر التوضیة
و حضور هم از آن غرض می گویند که می گویند که در آن حضور است
حاضر است و صفا بعد از آنکه می گویند که است و صفا بعد از آنکه می گویند که
و لکن نه تنها عن نبات الاوبر و لکن نه تنها عن نبات الاوبر
قسم کند که هر چه می گویند که از بر آن که می گویند که
زما قبله باشد که می گویند که می گویند که می گویند که
زما قبله باشد که می گویند که می گویند که می گویند که
و حاصلش بدو لایم است الی از آنکه می گویند که است کفا و طبیعت النفس

نمیست پس قطع نظر از افراد

و اصل آنست که
بصرفند از جنس
مقول است

افزون

فصل فی بیان
در بیان غلط است که از کلماتی که غلط منصوب است که می گویند
در باب خبری که می خواهد که اگر واقع شد اسم پیش از طلب و اراده خود
عمر را حبس است که شیء الی رف و الی رف فاطمه بدانکه غلط است که
مولانا هم فرموده است بلکه علم است غلط است می گویم بعضی از اشخاص
هم آنکه گفته اند در تفریق این که در بیان غلط بعد از آنکه
تفریق می گویند اگر اراده کنی تفریق را بکنی آنوقت غلط است
از فعلی که می گویند که در بیان غلط است که می گویند که
مفروضی می شود که غلط است که گفته اند غلط است که می گویند که
بفعل مثل اذ اقمتم الی الصلوة فتوضؤ که بگویند که اراده فعل
صلوة بفعل منظور از معرفت یعنی از معرفت است که می گویند که
الان فی نفسی خبری که سبیل الجواز است الرجل عطا و باء جمل خبری که
بعد از اوست و فعل الوقوف بعد و می گویند که در آن حضور است
الیوم الحجت لکم دینکم ذکر از سنن المرفوعون رسول الله صلی الله علیه و آله
قدیه این است که منظور از آن است که ذکر شما را نکرده باشد نه تو هر چه
و بعد از آنکه غرض از اراده کرده است صاحب این قول که الی از بر التوضیة
و حضور هم از آن غرض می گویند که می گویند که در آن حضور است
حاضر است و صفا بعد از آنکه می گویند که می گویند که در آن حضور است
و لکن نه تنها عن نبات الاوبر و لکن نه تنها عن نبات الاوبر
قسم کند که هر چه می گویند که از بر آن که می گویند که
زما قبله باشد که می گویند که می گویند که می گویند که
زما قبله باشد که می گویند که می گویند که می گویند که
و حاصلش بدو لایم است الی از آنکه می گویند که است کفا و طبیعت النفس

در قول شاعر اینکه لما عرفت و جوینا صد دت و طبیعت النفس
یا قیس عن عمر و یفریدیم ترا در وقتیکه نشاء غرقه مارا و کرداند
و جویند از غایت نفسی قیس از کشتن ما عمر را که او را وضع کردیم
و شاعر در نفسی است که می گویند است الف و لام زاید است چرا که می گویند در
جهود نکره است که می گویند نکره است و الف و لام زاید نیست ضروری است
و قول هم از بعضی از لغات و فعلی که می گویند است که می گویند که
و تمام شده است پس می گویند که صفت آورده از برای قیس و فعلی که می گویند که
از لایم در لایم بل تعریف است بل می گویند که صفت آورده از برای قیس و فعلی که می گویند که
که الف و لام را آورده اند که می گویند که صفت آورده از برای قیس و فعلی که می گویند که
نشان از بعضی از لغات است که می گویند که صفت آورده از برای قیس و فعلی که می گویند که
چند کسر است که می گویند که صفت آورده از برای قیس و فعلی که می گویند که
و در آن اولاد و دیگر او هم ضایع است است العقبه محبوب الی است هم نه تعقیب اشعار
از برای صفت که در این است که چند نفر آمده اند و در آن یک کسر که می گویند که
اند که رسول خدا حرکت دهند که می گویند که کفر می گویند که می گویند که
و الی کجاست که می گویند که می گویند که می گویند که می گویند که
را دیده اند و نشاء صفت و الی کجاست که می گویند که می گویند که می گویند که
بفعل لا صفت غیبی می گویند که می گویند که می گویند که می گویند که
بعد از آنکه می گویند که می گویند که می گویند که می گویند که
و استعلا می گویند که می گویند که می گویند که می گویند که
شده صبح حرف نه الی جمل خبری که می گویند که می گویند که می گویند که

نمیست پس قطع نظر از افراد
و اصل آنست که
بصرفند از جنس
مقول است

[illegible]

631 19A

[illegible]

الفصل

داکر فوارہ

7. 4. 1942

المصنفون

و اما هفتم بخبر و رین
هفتم و اوم او القدر
خزاردن دو شرب

والتحقيق في خبره ودينه
مستلزم العلم او القدر
مخازن ودرنجه

515

215

215

218
017

219

218

217 218

۲۲.

۲۱۹

۲۲۲

۲۲۲

۲۲۱

۲۲۱

۲۲۴

۲۲۳

077 ۲۲۶

077 ۲۲۵

۲۲۸

۲۲۷

227 220

227 229

۲۲۲

۲۲۱

۲۳۴

۲۳۴

229

220

228

229

٢٢٠

٢٢٩

۲۴۲

۲۴۱

الان

بلی بر لفظ اسم مفعول از زمان است چنانکه در مصدر میگذشت
 الاله و این از چیز است استعدانت جسته شد بان جز فعلی که مشتق است
 این از ان فعل اسم آنرا بر مفعول و مفعول و مفعول که گفت از
 بران چیز که استعدانت جسته شد بود و شنید که بود و دعا طلب
 و مفعول و مفعول از بران چیز که استعدانت جسته شد بان دو تا درج و کج
 که گفتی؛ نه یعنی عارب و این از ان شش تبار است از جنیت
 انوار است انکه مشتق شد بر یک از این سه از مفعول که اتفاق بیفتد
 یعنی صفای نیست که از فعل که گویا هر سه و زن را بنوازه الیه بیا رشتا
 از براخ مفعول و مفعول و مفعول که صفای نیست بلکه تباست از جنیت
 انکه هر یک از این سه وزن اگر لفظ باشد که تحقیق دارد نه است و در حال
 در فعل معین ممکن است انکه الله تبار این صیغه بر هر چیز که ممکن است
 انکه استعدانت جسته شد بان چیز درین فعل مثل مفعول و مفعول بر هر
 ممکن است انکه شش شد و با استعدانت جسته شد مفعول و مفعول نه
 الیه مخصوصه از بران شش حاضر که هر یک به لغیر قیاس است نه برادر است
 مثلا الفخ کلید است هر چه بود و فتح شد مثل جوب او را هم مفعول و مفعول
 این قیاس نیست انکه هر یک را از بر فعل خواهی ان و مثل استعدانت
 از بران نظر نه که در او سخطی کنند که انفسه باشد و مخفی از بران چیز
 بجسته شد بود و فتح از بران چیز که گفته شد بود و مفعول
 از بر چیز که کار و مفعول شد در او و مفعول از بران چیز که هر یک مفعول
 در او و مفعول از بران چیز که استعدانت جسته شد در او و مفعول نه که

الان

مفعول میماند و عیان انما نیست در ز و سید هر یک از اول جمله آخر
 در ز و او هر مفعول و فتح را است این استعدانت جسته شد بران که ان
 استعدانت جسته شد بران است جسته شد استعدانت جسته شد بان درین فعل
 مفعول این است که هر یک به مفعول از و زن این است است این است که
 بان چیز که وضع شد بران چیز از او شده بود بعد که اراده شده و لفظ
 ام تغییر به هم بر سه مفعول مفعول حاصل شود چنانکه در مفعول
 صفای بود از صفای جسته شد سید است جسته شد جسته شد بان
 را بر مفعول جسته شد جسته شد بر مفعول مفعول نیست؛ است مخصوصه
 و این مفعول مخصوصه سید هم این گفته شد مفعول از بران است
 انکه انکه قرار دلهم شد از بران صفای و اگر قرار دلهم شد
 و این در نظر غیر ان الیه مخصوصه سید مفعول مفعول مفعول
 محبت و المصافحه چنانکه گفته شد المصافحه اسم برادر است در او
 تفصیل انکه انکه از جهت انکه دلالت کند بر تفصیل در حقیقت
 این اسم استعدانت جسته شد مثل جمیل و عویم و مثل حق و انکس
 بود که مالک لا ترک و در حقیقت اسم است که انکه درین سرزنش مثل
 و بیت و اللیقا و القی تشدید از بران و سید عظیمه و در عید
 این اسم است و این در جمع است مثل در هیات و این تصغیر از
 مفعول اسم است و مثل انچه گفته که در فعل تصغیر نه که
 نیست زیرا که نیست برادرش و در انکس است و صفت او را گفته
 بحسن چنانکه سید و اسم انچه انکه اراده شد تصغیرش بان

تفصیل

تفصیل

شد چرا که این عمار ای نیست که صغیر تر است از تو و الا که فلان صغیر تر
 این است بعد که چنان شده اصغر که منته کن ده که تقریب عا این و نه
 از تو و بغیر از که صغیر تر و هم چنان و درین بغیر از که نزدیک تر از آن که
 بالاتر از این از جهت تقلید یکی این دو است از تو و در هر کوی
 این داخل است در حد صغیر چرا که صغیران بعد که تقلید بغیر از آنها
 میهنها اند چنانکه لغیر در حدش، چیزی را در حد صغیر است مانند در صغیر
 طبقه در شای و کبر است مثل ما حیثیست پس بغیر صغیر وصف بصیر است
 و فعل جمع نیست و فعل صغیر و این است که صغیر کسی است نه فعل
 شده است پس او فعل صغیر میسر و در حد لغت است و در هر کوی
 معنی کرده شده و در شای را اینکه اگر عا را در حدش بر خلاف شای زیرا که
 صغیر از خود اصحا اما است و در شای این است که لغت شوق مراد
 شغل معنی نیست پس هر کوی بر عا یا نقد بر نذر است چرا که معنی صغیر
 در صغیر باشد و او فعل است های که در آن نیست شده است
 و مثل جمیع طری است مثل کتب لغت عند لبس است و کفایت
 این نام و صغیر بر صورت صغیر و در صغیر متغیبه و لا است که را این
 که جمع و در اول فعلان است کبر و جمع آخر فعل است لغت و سکون
 پس اگر صغیر و در اول در نقد بر فعل مثل صرد و اخیر در نقد بر فعل
 احر جمع است غیر نه هم چنان پس با کبر و در فعلان بخش است بجمع
 فعل مثل صرد و در فعل بخش است بجمع فعل و کبر هم چنان
 که در لغت دلیل این است که این صغیر شده اند که ان و در صغیر است
 در این و او رده شده و تو دلیل از برای و در این نام کبر

قصہ

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

قصص الرعنين

تصنيفها واثباتها

که شش و ریه و کبد که جمیع اللام که لایق هر وقت نیستند است

و مدد شرعیه نیز نموده از غلامان سیدی که بر تنه است بر رسته که اندر سیدی
شرعیه باشد که مدغم فیما است مدفن که سینه دو کمر و چهار پا باشد
و چنان است که در آن دو صیغه دیگر بر تنه است اصل و در قمر که بر

[illegible]

نخل هتتم و نصف هتتم از مجموع اصل برکاء حرکت کند در شش از نیمه که
سکوی چپین کماله بعد : بعد هیم بعد : و دال نیمه بعد : و سا گفته

ارجمند شریفی بانی انجمن و انجمن و انجمن
برگاه اراده خود نصیرش واجب است حذف یک از دو واضعین
گذشت در معنی که گفتن در اینجا و این اقد فایده را حذف
کن که مضمون را می گذاشی بر دال را حذف کن کرد این هم یک داور

قد فرمود که بعد از این که این نصیحت میکرد و میفرمود و بعد از آنکه
العیاذ بالله که ایستاد و بعد از آنکه او را تنبیه کرد و میفرمود که
فعلی که از این نصیحت فرمود اگر نسبت دهنده خود را بدو و جمیع این

اصطلاحاً در حدیث، بر شیء خارجی باشد و واقع بر نفس است و اینست که گفته اند
لبوس اسم فاعلی از لبس میسر بر اصل مقرر و نسبت دهند که لبس یعنی
لباس یا جامه بزرگ و کوچک را پس نهاده عوض از او میزنند

الفقر

والمصنف قد استعمل خبر ذكر دماخه بن زياد بن ابي ادود مكره و چهار بار در مجرای
سكون از زياده شمر گرفته است بخبر تركي كه است يعني ساكن است

و در هر دو نام یک متغیر است
 اجزای که در مرتبه یک باشد و نام آن الف متغیر از سطح است یعنی نام اصلی
 و غیر خود الف که در مرتبه چهارم باشد که متغیر از او و یا باشد از جهت
 که الف متغیر از او و یا باشد از مرتبه شش باشد و از مرتبه الحاق به

فقیه فرموده اند از حق و احش و ادب و استقامت و صبر و شجاعت و
 الفضا و صبر و استقامت و ادب و استقامت و صبر و شجاعت و
 و صبر و شجاعت و ادب و استقامت و صبر و شجاعت و

[illegible]

و در این کتاب فیض است جمیع اسرار که در این کتب نیستند و در میان ما
و کلمه خیر بر ما و صفی سر شریف این دو تا یعنی فیض الهی در مرتبه ثالث
در عالم ملکوت از اصل باشد مثل حیل و در حقیقت این چهارم

از بران نیست و معنی در مغز این چهارم از بران الف
و معنی و این که نه نیست از بران بر سر است
این چهارم از بران نیست و این که نه نیست از بران

نماند این محقر گشت و نماند جلا سکن رست و الاغ و نه دار

عسکری جان شریف علی بن ابی طالب
کلام الضلالت است و او معتقد باشد
معتقد است به نبوت و حقانیت
و حقانیت و حقانیت و حقانیت

وَقَدْ كُنَّا نَعْلَمُ أَنَّكَ تَأْتِيهِمْ

از برای آنکه از برای راجع عقدت فارسی که میباید باشد و بعضی گفته
و بعضی گفته اند که اسم جمع است از برای آنکه در وقت علی بن محمد بن
راجل مرآتیه اسم جمع است از برای آنکه جمع راجع است و اینها
که گفت اسم جمع است چرا که فعل جمع و سکون عینی است از این جهت
میستخرجند و جمع عینی بر حسب جمع عینی است اما در وقت
و فعل جمع از برای فعل دهنده سینه یا میل باشد که در وقت
مع فعل در مملکت جمع است و عاقل است در و احدش سکون لازم
مثل فعل و مثل ای بجز این بر آید جمع فعل در وقت و غیر آن
و فعل اصلی او را بجز فعلی که در وقت و فعلی که در وقت
از برای طایر بر سر داند در وقت و گفته اند که بر خطاب
جمع و تثنیه در جمع از برای فضیل که تثنیه را میباید خود در یک
و یکجا اولی باشد بلکه تثنیه بر سر که در وقت اولی باشد که تثنیه
فعلی است یعنی بر لغت که جمع فعل است در وقت و فعلی که در وقت
مرکوبه و معنی کرده اند از آنکه در وقت و فعلی که در وقت
بند از برای آنکه در وقت و فعلی که در وقت و فعلی که در وقت
جمع از فعل جمع و سکون عینی و استثنیه در برای از باب
بعضی است و است و معنی کرده اند از فعلی که در برای از باب
باشد که گفته می شود میان عینیه که در در وقت و فعلی که در وقت
که از واد مرآتیه بر سر که در وقت و فعلی که در وقت گفته

الف

از وقت و در اول

عقودت
عقودت
عقودت
عقودت
عقودت

مرسوق و دول الیاسیول گفته می شود و در وقت و فعلی که در وقت
مردم و سکون در ساق و احدش سکون تثنیه است که است
دو در وقت و سکون مثل است و سکون تثنیه است که است
و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است
العیان منکره اند از برای اسم که است و سکون تثنیه است که است
اینکه است و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است
مثل فعل جمع و سکون عینی تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است
و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است
تثنی و در وقت و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است
بر وقت و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است
بر وقت و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است
را در وقت و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است
مثل رقیبه جمع و سکون عینی بر وقت و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است
و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است
لغته اند گفته است حکایت کرده است این را یعقوب از بعضی میان بعضی
آورده اند از واد و را به گفته اند این تثنیه پس در وقت و فعلی که در وقت
میان معانی بجای وقت و گفته اند بعضی که احدش سکون تثنیه است که است
پس حذف شده است عینی و معنی آورده شده است از واد و را به پس
در وقت و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است
محرک که در وقت و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است

عقودت
عقودت
عقودت
عقودت
عقودت

عقودت
عقودت
عقودت
عقودت
عقودت

از برای تثنیه و سکون
را در وقت و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است و سکون تثنیه است که است

در تیره از برار کبر که مکان بر او را در خانه بعضی گفته اند فعلی است
 از بر و ادغام یافته است چرا که ال ن لیا را بر حرف میار و در هر سکنه
 از زن از ادنی و از برار نیست و این است که خبر گفته اند
 سببش چرا که اینیه تحقیق غیر گند و در نه فاعله چنانکه گفته شد
 نسبت بسبب و بر داری و لیون ارض سبب سطح و فاعله تحقیق که ملاحظه
 که منقش است از سر و لانه لکمه تیره بنا گفته شد و خبر است تباریه
 و تیره است الفی چنانکه میگویند لطفنت و نصرت بر زن بر این فاعله
 فعلی است اصل فعلی است بدل که گفته اند از اولیو لیا از را را
 که از آنجا که فاعله و فاعله گفته اند و او را را و ادغام کرده اند و کثر
 و گفته اند است فاعله و بعضی گفته اند از سر است که خبر
 باشد چرا که گفته است امر اینه او یعنی از اول و در نش فعلی است
 و فاعله را اول است از جهت قوت چنانکه گفته شد و لفظ بر از
 صبت گرفته که خبر و عدم فعلی فاعله این دو و مؤنثه غیر
 بزه به بزه گفته شده است که فعلی است از زمان ارجع القوم
 میون بزه بزه هرگاه است و خبر مؤنثه ال ن را از زمان
 القوم یا هم بزه است یعنی گفته اند مفعول است بضم و سکون
 عیون از اول فاعله مؤنثه تعذر است بران برین نسبت او را
 که ادغام شده و فاعله است لیا و در او مؤنثه است سکون بزه و
 هم و او فاعله است خبر بزه بزه و فاعله است فاعله مؤنثه است

مفتوح

قدس یعنی تیره لیا را که در هر کجاست مراد بر این اصلش در این است
 واقع شود بین مقوم باشد فاعله قدس خود و او را که اولیو لیا
 جل خود مر که را نام سالم بانه یا چنانکه بیسبب است و اول از
 افعال اجماع است از جهت دلالت مؤنثه بر مفعول بیون مینا مینا فاعله
 چنانکه فاعله و فاعله بیون این با کاه است که گفته اند در فاعله
 و اگر مفعول که این دو و خبر مؤنثه است چنانکه گفته شد و فاعله
 لیون این فاعله و فاعله در ان لازم که فاعله لازم فاعله است
 که ان از مؤنثه و ال بر فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله
 البعد جمیع است که خبر مؤنثه فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله
 چرا که بیون فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله
 شود خبر مؤنثه از برار که فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله
 بلیغته اند یعنی که مراد است از فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله
 حرف فاعله یعنی چرا که این از ان کلام عربی است و فاعله فاعله
 است که اسما و خبر فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله
 خبر فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله
 مرکنه او را فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله
 اراده خود و ان فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله
 که ان از فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله
 چنانکه فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله
 در نش چرا که اصلش بران فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله
 از جهت فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله
 خبر فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله
 فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله فاعله

فعلی است
 فاعله فاعله
 فاعله فاعله

فعلی است

بجینین باشد پس تعلیل است بنا بر این سبب که هرگاه در اول و در آخر
 و تعلیلش دلالت بر کمال بر یکدیگر از آن جهت که این سبب است و الا جمع شده
 و در هر دو اول و آخر این معنی است چنانکه در اول و آخر و معنی
 و لا تر بر یکدیگر است و اگر از این کلام و اگر انکار که بجینین بر یکدیگر است
 بسبب این که هرگاه که هرگاه که در این است پس باید که بر آنکه بعد از آن
 پس در این تعلیل است که هرگاه که این است چنانکه از این جهت که هرگاه که این است
 بجینین و در این معنی که این است و این است و این است و این است و این است
 عدم از این است و تعلیل بر این است که تعلیلش نیست است در حکم این
 پس لازم نیست از جمله این کلام بر تعلیلش که در اول و آخر و غیر این
 از آن در روش و اگر انکار شود شکی از این که در اول و آخر و غیر این
 و از این که هرگاه که تعلیل محدود انظر است و دلالت بر کمال و تعلیل بر یکدیگر
 پس از این اول و آخر و این است چنانکه در این است چنانکه در این است چنانکه در این است
 از این است چنانکه در این است و این است و این است و این است و این است
 جفت و غیر معنی است از جهت این که در اول و آخر و در اول و آخر و در اول و آخر
 و هر از این معنی است و این است چنانکه در این است چنانکه در این است چنانکه در این است
 و در این است چنانکه در این است و این است و این است و این است و این است
 این که سبب به این است و در اول و آخر و در اول و آخر و در اول و آخر
 و معنی است که گفته شود اگر انکار شود شکی از این که در اول و آخر و در اول و آخر
 چرا که هرگاه که این است چنانکه در این است چنانکه در این است چنانکه در این است
 تعلیل است و اگر هر دو را به این است پس تعلیل است و اگر اول و آخر
 باشد پس تعلیل است و اگر هر دو را به این است پس تعلیل است و اگر اول و آخر
 تعلیل است و اگر هر دو را به این است پس تعلیل است و اگر اول و آخر
 و اگر هر دو را به این است پس تعلیل است و اگر اول و آخر

باشد و از این جهت است چنانکه در این است چنانکه در این است چنانکه در این است
 و در این است چنانکه در این است و این است و این است و این است و این است
 و از این است چنانکه در این است و این است و این است و این است و این است
 امکان بر این است چنانکه در این است چنانکه در این است چنانکه در این است
 ممکن نیست بر تعلیل چنانکه در این است چنانکه در این است چنانکه در این است
 از این جهت است چنانکه در این است و این است و این است و این است و این است
 چنانکه در این است چنانکه در این است و این است و این است و این است و این است
 از این که هرگاه که در اول و آخر و در اول و آخر و در اول و آخر و در اول و آخر
 بر فعل پس باید که بعد از این است چنانکه در این است چنانکه در این است
 مثل غیر این از این است چنانکه در این است چنانکه در این است چنانکه در این است
 پس این تقریر افعال است و در این است و در این است و در این است و در این است
 مثل معنی است از جهت این که در این است چنانکه در این است چنانکه در این است
 منفعل چرا که این است و این است و این است و این است و این است و این است
 مثل جفت و اگر از این جهت است چنانکه در این است چنانکه در این است چنانکه در این است
 باشد که پس معنی است چنانکه در این است چنانکه در این است چنانکه در این است
 در حکم این است چنانکه در این است و این است و این است و این است و این است
 است مثل معنی است و در اول و آخر و در اول و آخر و در اول و آخر و در اول و آخر
 و در این است چنانکه در این است و این است و این است و این است و این است
 نام کمال است از جهت این که در این است چنانکه در این است چنانکه در این است
 است چنانکه در این است و این است و این است و این است و این است و این است
 چرا که در این است چنانکه در این است و این است و این است و این است و این است
 و در این است چنانکه در این است و این است و این است و این است و این است

سوره الفجر

و بعضی گفته اند از جمیع دلایل شریفه اشتقاق از عالمی هستی معتقد و گفته اند
 در بیان آنکه تا جمیع اسم ها را بر یک کلمه ترجیح بدهد و از جهت آنکه لازم
 هم باشد معنوی که ادغام در آن اجتماع ششانی باشد گفته است و زبان
 و عقلی است هم تا از برای الحاق است میگوید اگر یکو میگوید دو اصطلاح
 به ادغام می شود اگر یک اصطلاح است ادغام نشود تا آنکه به یک اصطلاح
 اظهار نشود یک را از برای گرفته به میسر را تا طه ف قاعده لازم باشد و کسب
 ترجیح و لغت است نه اشتقاق میگوید از جهت آنکه لازم باشد به یک بافتنه است
 از برای ادغام در کلام این که بعضی از یک جمع زیاد باشد به یک می شود و باع
 اصطلاح از برای ادغام اما اگر دو اصطلاح باشد نه اشتقاق دارد پس
 اصطلاح از برای اشتقاق چنانچه باید گفته است و در نشانی فعلی است غیر منفرد است
 از جهت علم و وزن فعلی معین است و گفته است در لغت این که
 اجتناب اندازد بر افروخته شده است و بر افروخته شده یک بر افروخته و
 آنچه الظاهر راه رفتن خرم خرم راه می رود راه رفتن بر کاه به دو راه
 برابر و هر کاه از برای ادغام از جهت را به و ادغام در اشتقاق باشد
 یعنی است به دو و تا جمیع و تا جمیع گفته است پس بعضی بر شمار
 کلام این که اشتقاق به دو در مکانیک معتقد باشد اصطلاح بر جمع
 لغت است این که به اشتقاق اظهار نشود و اول است اما مایه که ممکن است
 چنانچه دیدیم چرا به اشتقاق اظهار نشود و معنی شریف اشتقاق موافق
 با اشتقاق کلام این که در عرف و اصطلاح از دین آنکه در اشتقاق
 موافق این بنا را در معنی اصطلاح چنانچه در رایج بود که اسم
 قبیل بود و در رایج بر افروخته فاتی بود و کتب در حلال که علم است
 از برای رجوع به ضعیف را که نه اشتقاق و نه جمع فعل

اسم قبیل
 حرف بر اسم وزن

ادامه ضعیف است چرا که وزن نشانی اشتقاق معقول است پس باید چنانچه
 نشانی در علم خود و جواب گفته است بر صریح اشتقاق که از جهت است
 و این از جهت اشتقاق نیست بر اصل این معنی معقول است چنانچه علم
 شده است گفته شده و فرق بین اشتقاق و العلم و این دلیل بر اشتقاق است پس اگر
 ثابت شد نه اشتقاق و نه در دو معنی هر کدام را که زیاد بود بر این که اشتقاق
 حرفی که که اصطلاح نه اشتقاق و در دو معنی ظاهر است و است هر کدام
 بر دو معنی معارضه گفته می شود به مثل و ال نه و نیز معروض است
 از جهت لغوی اسم امره زیرا که اشتقاق در کلام به اشتقاق است نه اشتقاق
 به از برای رجوع از برای اظهار اشتقاق که فعلی باشد که کلامی هم اصطلاح
 و ال زیاد بر کلام اگر اصطلاح باشد به ادغام می شود پس اگر غیر اصطلاح
 شد پس به اشتقاق اشتقاق و در یکا از جهت به دو معنی
 به هم به اشتقاق در یک کلام پس اگر اشتقاق باشد در راه به اشتقاق
 اشتقاق ترجیح و لغت می شود اگر معارضه گفته شد را الغیب الوزنی که اگر
 معارضه گفته اغنیه نه بین معنی از وزن اغنیه لغت لا حکم او چرا که به
 شلی هم مؤلف یعنی اسم مؤنث است پس اشتقاق معقول و فعلی بر دو معنی
 ممکن است اشتقاق به معقول است چرا که ترکیب از ترکیب معقول است
 و در کلام این که گفته ام ظ - که مقلب باشد و معنی اسم و حلا است
 هم ضعیف است چرا که ترکیب از جمع و بسیار است به اشتقاق
 ترکیب از معنی که پس آنکه گفته است از این معنی معقول است
 اشتقاق بر پایه او را در لغت در لغت لغت این دو به اشتقاق نیز
 اغنیه نه بین به اشتقاق و هر کاه معارضه گفته شد اشتقاق را الغیب الوزنی نظر است
 پس اگر در کلام دو حرف باشد اگر یک را از برای بر غیر زیاده دارد و اگر آن یک را از برای
 یک به اشتقاق را در بعضی لغت مقدم میدارند میگویند قاعده نه اشتقاق است

هر کدام زیاد باشد
 یعنی یک را از برای و غیر زیاد
 باشد دیگر را اصطلاح نه اشتقاق
 اشتقاق دارد

بند و بنده است و مزاویه عقب نمره غایب و در صورتیکه یکی از این
 دو نمره لازم است و با سبب آنکه حذف نمره غایب و هر چند است بر این اگر
 از آن از افعالی که میده و بنده باشد و حذف نمره غایب در مضاف و مضاف
 که حذف نمره غایب باشد و بنده و حذف نمره غایب ثابت در مضاف
 پس در این دو وجه قبیل غیر صحیح است و اگر گفته شود اینک قبیل او قبیل است
 و اگر گفته است صحیح است و واجب در سبب و تحقیق لازم دانسته
 قبیل نمره را که لکن نمره موزون باشد به تحقیق به یک نمره باشد و موقوفه بر این
 گفتنی اگر اجتماع نمره غایب باشد قبیل شود و بر اشغال سبب مطایره که موقوفه
 بر آنکه افعالی مطایره است از موقوفه که در سبب مقدم بر کبر و اشتغال
 قبیل نمره است و او موقوفه بر او و یا یک بعد از الف سبب است
 را این مطایره شده و بنده و قبیل سبب این نمره این است که قبیل شود و موقوفه
 و یا یک بعد از نمره است و بنده و یا در افعالی این است که قبیل شود الف
 پس که میده است مطایره و از آن موقوفه است بر دو قول که قول خلیل و غیر
 باشد و یا بر قول خلیل و سبب است که بعد از قبیل نمره سبب موقوفه یا و یا بر موقوفه نمره
 سبب موقوفه نمره بعد از اشغال مطایره و او بر قول خلیل پس سبب است که بعد از اجتماع
 دو نمره و عقبه و موقوفه نمره را سبب و در این سبب نمره یعنی سبب این احکام
 دو نمره است و در یک سبب و در یک سبب موقوفه است بر یک سبب و قبیل الف نمره
 گفته و در کتب تحقیق اگر قبیل باشد و نمره حرکت عارض است تحقیق این دو وجه
 چون این دو وجه از دو وجه است که در این اجتماع این دو وجه و این
 احتیاج برقرار کردن است و این عامر و تحقیق این دو وجه را بر جای است و او باقی
 که تحقیق او را بر جای است که اقتضا میکند او را قبیل است که موقوفه در موقوفه
 تحقیق و لغز شود تا به بر حسب آنچه که اقتضا میکند او را قبیل است که تحقیق

را از این

اجتماع دو نمره و یا بر حسب آنچه که اقتضا میکند او را الف نمره سبب نمره
 حاصل شده است و تحقیق نمره اول پس در مثل را سبب قاره آنکس قبیل شود
 او را در تحقیق و بر اشغال غایب و غایب سبب شود و او را بر سبب او اوم
 و یا قرار و لغز شود این نمره بر قبیل سبب است و یا بر سبب لغز سبب
 الف نمره که معلوم است بعد از این که سبب است که تحقیق و لغز است او را بر
 حسب مقتضای نمره از حذف سبب سبب قبیل که ثابت در نمره و او
 و ثابت میکند از نمره را و این قول الف نمره است و از این که سبب است که سبب
 حکم است این تحقیق سبب نمره را بر نمره یا مثلی نمره موقوفه که بعد از حرکت
 صورت که نمره را اختیار کرده است این را خلیل و یا سبب تحقیق و این است
 در مطایره که در یک سبب سبب سبب است و در وقتیکه در دو سبب باشد و تحقیق
 احد است در قول نمره و یا بر سبب نمره یا بر سبب اطراف و در نمره غایب و این
 نمره سبب است که سبب و در مثل سبب الف نمره و او را از جنس حرکت داده است
 در نمره موقوفه در حرکت سبب است که اول الف نمره و او را از جنس حرکت داده است
 در نمره موقوفه در حرکت سبب است در نمره موقوفه سبب است او را است
 الف اول که در هر حرکت او است چرا که احد است و احد است و احد است
 و بعضی گفته اند غایب است چرا که استغفال نمره از او شده است
 و احد است قبیل و نمره غایب را از جنس حرکت قبیل سبب نمره
 سبب در یک سبب سبب است او را سبب این نمره غایب و او را اول الف نمره و در
 نمره او در موقوفه و در نمره سبب سبب و سبب است که او را سبب نمره الف
 نمره و نمره در اوست که نمره است و او را بر موقوفه نمره و او را است
 سبب این نمره سبب نمره یا سبب سبب است و او را از جنس حرکت داده است
 پس حد حمل و این الف نمره و او را است ام سالم او را بر موقوفه سبب نمره

سبب که نمره موقوفه
 موقوفه را این نمره

کوزه استماعی بخندند تا دانه از جهت نفوذ بر آب که با کوزه در مغز
مثل چاه مذکور دانه از جهت اتصال کاف بجا او که بدین مثل مزه از او
پس که است دارند استخراج ستر کله را را نصف صدر نو بینه و نقص کوزه
الفاز دانه او تلف از غش و تخمینی و از لکن و لکن از جهت اتصال
بکوزه استماع و نقص کوزه اند بسیار و او در از جهت کوزه استماع
دود او و الفاز از برهم و الکلید و کمی از جهت کوزه استماع و کمی
عمم هم هستند که جنبه سر خود و بعضی نقص کرده اند الفاضل و صلیحین
دمعوی از جهت نفوذ از عم و حکایت کرده اند که ما در ذرات کوزه
قران نویسی که نقص میکنند بر اطراف الف متوسط را بر کاه و نیم بسته
منصداً و قبش مثل الکفرین و الفسیرین و سلطن و غیر ذلک و اما به
پس که استماع بر الفی که در مرتبه چهارم باشد پس خبر در اسم فعل
یا مثل المغز و اغز و اصطفی و مصطفی از جهت نیمه و الفاضل
یا نیز به ان که این الف در مرتبه چهارم سر خود مثل مغز یا و اغز است
و لالت بر اما است یعنی این اما سر خود نکرد در قبش یا باشد که است
سر خود الف بر ضد بعضی اند بعضیات مذکوره مثل حماد و احیا که از
جهت اجتماع و یخورد و مثل کمی که علم باشد و بی که علم باشد و بی که علم باشد
پس که استماع بر سر خود یا از جهت فرق بین علم و غیرش و علم یا اول است
از جهت بعضی اند پس خبر سر خود را و نقص و اما الف از پس از هر چه
منقلب از مثل حق که است سر خود و اما الف مثل حماد از این که است
که است سر خود یا را الحز را است باشد یا خوش منقلب از به
یا از غیرش یا بر کاه یا بی قبش است هر که الف است در غلط در کاه
یا الف الف و سر خود و تحقیق نوشته شده است معلوم و زکوة و او از
جهت دلالت بر نفی غیر اما از جهت کاه است در این و بر نقد و نوشتن
الف یا از جهت بعضی اند که احدش است پس از اسم مقصود معقول

۱۰۰۰

پس بخدا را این است که هم چنان است و او قیام برداشت و قیام سازد این است
که کتابت با حرف ج را که الف تخمین است در نزد او در جمیع احوال و قیام و سجد
این است که کتابت شود مضروب با حرف و اما در مضروب یا در نشاء مضروب
او از این بنشین مثل قیام و در سجود و در جمیع مثل القیامات و القنوت
و غیره مثل آئینه مقروءه و بنوع مثل ریتمه مقروءه و در فصل بجز در فصل
مثل رعیت و غزوت و مضاع مثل بر و غیره و از جهت آنکه کتابت در مضروب
اینکه مضروب یا محذور العين است و او در مضروب است و بهر دو در فاء و
مثل و در زیر که در التزم شود درین هنگام اینکه لام است چرا که میت
در کلام این نیز که فاء را و دلام او و او باشد محذور او و بهر که در فاء
و او نشاء عقب شده است و فاء و لام او است و بهر بعد فاء و مثل فاء
بیا اینکه لام درین هنگام باشد زیرا که میت در کلام این نیز که
عین و لام او و او باشد مگر نشاء مثل القنوت و الصور پس اگر عامل
حال الف باشد یا نشاء لغز از بار او اعد میباشند و عدالت مذکوره
پس اگر اء له شود پس است مثل متی و الا بی الف است و این است که
نکات کرده اند که در اینجا باشد که مجهول الحالی است و میت هم بحال
چیت قول این در احضار که یک و کله کتابت شود در دو وجه با حرف
مرتبه و یا مرتبه دیگر از جهت احتمال از داد و یا باشد بعد از آنکه قبل
الفش تا در رکعت مشغول باشد یا نه لام او و او است چنانچه در وقت
است و حوازه آن است مشغول باشد یا نه لام او و او است چنانچه در وقت
کاف باشد است میگوید که او در مشغول از جهت او که الف نشاء
بعد از داد او هر دو پس بنشین شود و حرف یا فاء از جوی
از جهت آن که او در داد و الف و مع از جهت عید الک و مع از
جهت فاء بنشین الف گفته است محتاج بجز عفو و رد کار کریم
صن این محمد نبی در بر معروف خطیم نظم به چهار خدایه احوال او را

بسم الله الرحمن الرحيم
 منه قبل شروع في المقصود من بيان مقدمات الاول
 معرفة القضية واجزاها ومعرفة استحقاق الموضوع المحمول اليه معرفة المرحبات
 معرفة الوصف العنوا الذي يرم لبعض الاحكام بسبب كونه موطوعا والعرضية
 كاسية فقول القضية قول تحميم الصبي والذهب فلما ان الصدوق الذي
 يكون باعتبار المطابقة له ليس يكون باعتبار الجهة البع كونه كاتبا
 صادقة باعتبار المطابقة وكاذبة باعتبار الجهة واجزاها من موضوع المحمول
 والنسبة والمراد بانكارها كون وجه المحمول هو وجه الموضوع في الخارج كوجه
 القيام بوجه زيد في قولك زيد قائم مثل السباحين بالنسبة الى الماء لا بعض
 لا انكار مفهوم مفهوم زيد فانه محال انكار مفهوم زيد والقيام في الذين لا يخرج
 اما العنوا ان فيقال بالصبي والكسر نقول عنونت الكتاب اذا جعلت له
 عنوانا وعنوان كل شئ ليس له به غيره ومنه ظهر حديث المكتوب ومنه
 لما كن فيه ظهر الوصف من كون ذات الموضوع ومرة عرضيا مثل زيد ان
 وزيد يت زيد ذاتا للزيد والمنعجب حك والمنعجب عرضا للمنعجب
 له وكون الوصف العنوا للمحمول قد يكون ذاتا له وقد يكون عرضيا له كالان
 في المثال الاول وكالصف حك في المثال الثاني في مقام المحمودة القضية
 براد من الموضوع بالذات فقط ومن المحمول الوصف فقط وان اراد من
 كل منهما الوصف العنوا في احد الوصف العنوا في الموضوع المحمول على

باب تناقض

منه من حيث ان كل واحد من الموضوعات
 لا ينفرد في نفسه ولا في غيره
 بل هو مشترك في ذاته وفي غيره
 وهذا هو المقصود من هذا الباب

١٣

في الوصف العنصر في الموضوع لزم استحالة الوصفين وتزاد في وجودها
 مأخوذة في المحل في ذات الموضوع لزم ضرورة كثر القضاة لان المحل في
 اكثر من اثنين كونهما متعينين ما ذكرناه اولاد اذا عرفت هذا
 يجب ان يكون الوصف العنصر في الوجود في الموضوع ويكون سبب
 في اسطر لاثبات المحل في الموضوعات ثبات الموضوع افضل او غير
 في القوة فالمشهور من الجميع الاول وهو موافق للنقل والعقل والاستعمال
 التجارية عند العرف فانهم قد قالوا في زيادة ما يريه في زيادة ما يريه
 ولا يكون الصام على ما يريه بل لان بصير زيدا اشتد النطق والعلة او كلفه
 ولا يجوز في الماد التي هو موافق لوجوبها والفرار على التماس في صيغة
 بعد الحاقه واعلم ان للقضية اربعة اركان الموضوع والمحل والنسبة و
 كيفية النسبة ولا شك ان النسبة في نفس الامر كيفية كجنيته فاصفة في
 والامكان والامتناع والدوام وهذه الكيفية الواقعة لغير كمال القضية
 في الصورة في الزمن وصورة في اللفظ وليس في عين الصدورين جهة
 وتسمى تلك القضية بوجهة قابل لاثباتها في غير المركبة منها سببها اما الباطن
 فانها الضرورية المطلقة سميت بالضرورة لمرادها النسبة المطلقة لعدم
 تفريق ضرورة النسبة بوصف وتبينها دائرة مطلقة سميت دائمة لدوام النسبة
 في ذات الموضوع لعدم دوام النسبة بوصف وتبينها عموم وخصوص

لان

لان كل ضرورة دائمة ولا عكس وانما لها بشرط العامة سميت بشرط لا بشرط
 ضرورة الحكم والوصف ودائمة لانها في مقابلة بشرط فاصفة اولادها اعلم ان
 فان كل خاصية دائمة الوجود ولا يمكن في غير العنصر المطلقة دائمة في المقابلة
 النسبة في احد الازمنة من غير تعيين الوقت كما في الوقتية او من غير عدم تعيين
 الوقت كما في المنتشرة في غير تعيين الوقت لان تعيين الوقت شرط في الوقتية وعدم
 التعيين معبرة المنتشرة في كمال المطلقة العامة وكل ما صيغ مثالا لها صيغ مثالا
 لها ولذا ترك بعضهم في بين القعيتين الكفاية فيها وحدها وعدم في الباطن
 وسميت مطلقة لاطلاق النسبة في الازمنة بالتعيين او عدم التعيين كما في الوقتية
 والمنتشرة كما سميت عام لعدم تفريقها في الازمنة او لا ضرورة وخصها العرفية
 العرفية العامة وسميت عرفية لان العرف لا يفهم ودوام النسبة ودوام الوصف
 ودوام كونهما عامين في النسبة كما في المنتشرة ودوامها المطلقة العامة سميت
 لعدم ضرورة خلوها من احد خصيصة المطلق ودائمة لانها عام في النسبة لان
 صيغ ان يكون مثالا في صيغة صيغ ان يكون مثالا للعامة ولا عكس لاحتمال ان يكون
 المحل في القضية دائمة في جميع سببها كما يرتضي القضية المنتشرة العامة
 كقولنا ان جيران الامكان العام ولا يصح مثالا لان الامكان الخاص لعدم
 السبب في جانب النسبة والموافق كما يرتضي الحكمة في صيغة وسببها الوقتية
 المطلقة سميت وقتية للحكم بضرورة النسبة في وقت معين ومطلقة لعدم
 في دوام وقتها المنتشرة المطلقة سميت منتشرة لانتشار ضرورة النسبة في وقت
 غير معين ومطلقة لعدم تفريقها في الازمنة ودوامها المركبات في المنتشرة في صيغة

الباطن

الباطن

والمرتبة التي هي مرتبة الوجبة المدعومة والوجبة المدعومة والمنتهى والمنتهى
والمرتبة المنتهية وكلها كبرية في القضيةين لان الدوام شرط في المطلقة
والمدعومة والمنتهى في القضيةين الكيفية وعواقبها الكيفية لما قبلها واما ان
جميع المركبات يكون في فعلها ما يدل على قضية اخرى من المركبات الى مرتبة
فعلها في الصورة مفردة لكن في غير المركبات العامين كقولنا ان كاتبة
لا يمكن ان الخاص فان معناه كل ان كاتبة لا يمكن ان العام ولا شيء من
الان ان كاتبة لا يمكن ان العام فغير مفردة من كل طرف كما تراد اذا
عرضت هذا فيقول المتناقض اختلفت القضيةين لا كاتبة لا كاتبة والسبب
لغيره لانه في صورتين صدق كل كاتبة لا كاتبة والعكس والاختلاف في
الحقيقة في المفردة وبعيد القضيةين في عرج الاختلاف في الواقع بين
كوالس والارض وبين المفردة والجهة في زمانه وقام عرج بعيد لا كاتبة
والسبب للاختلاف في الواقع بين القضيةين من جهة اخرى كما كانت امد بها
عملية اخرى في طبعه كوزيد قام وزيد ان قام اقم معه كذا ما كان اختلف
لان لاقبال والافضل كوزيد اما ان اقم واما متيقض فان كان في غير متيقض
وان كان متيقضا في غير ان كذا لو كان الاختلاف في كاتبة في قضيةين
محصلة مدعومة كوزيد قام ولا زيدا قام وليس بين المذكورات تناقض
وعرج بعيد كاتبة المتقضي للاختلاف في الواقع بين القضيةين لكن لا كاتبة
يقضي صدق كل كاتبة لا كاتبة كوزيد ساكن وزيد ليس بمحرك وكلها
صادقان وعرج بعيد لانه الاختلاف في الواقع بين القضيةين لكن بسبب

امر والجميع كوزيد ان كاتبة ليس باطلة فانه في قوة زيد ليس بان
او زيد باطل فانه لا يبرهننا قضية الاطلاق وعرج بعيد صورته الكلية
والجزئية ان اذا كان الموضوع فيها اخص كقولنا ان حيوانا وليس كل
حيوان وكذا في بعض الان في حيوانا وبعض الان في ليس كحيوانا في غير
من صدق كل كاتبة لا كاتبة لكن ليس بسبب الصورة اعز الكلية والجزئية الا
لزم في مورد آخر البينة كما اذا كانت الموضوع اعم كقولنا ان حيوانا وليس كل
حيوانا ان كذا في ذلك بعض الحيوانا ان في بعض الحيوانا ليس
والا ولا كاتبة وان والنتيجة صادقة في التناقض كخبر من المادة ليس
احقيقة الموضوع وبيان ان واعية الجمل اعم حيوانا واعلم ان القضيةين
اما محصورتان او محصورتان وكل منهما اما موجبة او غير موجبة وان كاتبة
وجبا فيهما فانه اشياء واعدة الموضوع والجمل والزمان والمكان
والشرط والاضافة والكل والجزء والقوة والضعف وزاد في بعض
اخر ايعاد واعدة الالة والمفعول به والعلة الغائية والقرينة في الالة
لواختلفت في شيء منها لم يحصل التناقض كوزيد كاتبة عرج وليس كاتبة
زيد قام زيد ليس كاتبة زيد قام بالغير زيد ليس باثم غايتها زيد قام
في المسجد ليس في اية الوقت والجسم عرج للغير لانه اية في غير
بشرط كونه السور زيد اية عرج وليس اية بل هو الالة ان اية في بعض
بعض ارجله والخرقة الدال مكررا في القوة وليس فيه عرج في الضلع زيد كاتبة

مسند في العكس المستور بوجه غير الحقيقة مع بقا الصدق والكيفية الغرض
من العكس بيان الامرين الاولين المنع والحق في بيان ان العكس لازم للصل
لحقه في الموضوع والمجول في الجمل والحق في العكس المرجح في الالهيانية
كقضية والالهيانية الجزئية لا تنعكس لاختلافها من الالهيانية في العلم اولاً
من الالهيانية ان المراد من الموضوع في الحقيقة هو الذات من المجول هو
كل ما سلبه العكس ليعبراً في حيزين كما كان عليه كجمل ذات الموضوع وصف
السبب التافه وصف المجول ذات السبب التافه في مبحث في الذكر فقط في
العدم وصف المجول ذات الموضوع كما كان في صورة عدم العكس في
ان المراد من قوام بعض ج ليس بهاء ذكر وذلك لاختصاص المراد من لفظ
البعض بزيادة المراد من ج هو الكائنة المراد من ب هو ساكن الاصل
في مقام الاختصاص جعلوا كائنة عن زيد وج عن الكائنة وب عن كائنة
الاصل مع فتقول في وجه الصاطعة في الاخر من التام العكس المستور
للب لية الجزئية في التي صتيان ان اذا كان الوصفان العرضيان المتعاندان
الذات مع مزمن انبأ شكل منها في الآخر فثبت العكس المستور لالبية
الجزئية في الوجه الاطراف المراد من قوام الالبية الجزئية لا تنعكس
الا في صتيان بغير الاخر ولا يخفى ان الله ودام لا يمتنع في تقرير بيان
لان انارة الماعدم ودام العلم بها او سلباً لفظاً لذات الموضوع

فالعكس

فالعكس الحقيقة كان الجزئية الاول لان الله ودام الذي اتصل بالاصل حكمه ظاهر
فتقول في ودام ج ليس ج ثم تنعكس فتقول في ودام ج ليس ج والالهيانية
لحقية وهو ودام ج ج وصدق في الحقيقة يستلزم صدق ثبوت الالهيانية
العدم وهو ودام ج ج لان كل صدق احد الوصفين مع الاخر في الجملة
اعز صدق ب ج ج وصدق في الاخر فيه العدم اعز صدق ج ب ج و
اذا اختلف المظهر في لان العرض في الالهيانية ودام ج ليس ب
واذا اختلف ودام ب ج ثبوت ان ودام ب ليس ج ودام ب ثبوت
ثبت العكس كجاء في مستند ليقض الضرورية الممكنة العامة والعكس
والحق في الشرطية العامة هو الحسية الممكنة والحق في العرضية العامة الحسية
المطلقة في الحقيقة الباطنة والحق في المركبة في الحقيقة في الحقيقة
لحقية الجزئية في اذا كان المركب كلياً واما اذا كان جزئياً فالزوجة
بالنسبة المطلقة في كائنة والالب لبط لا يقيد الله ودام انبأ في منها و
بالضرورية والالهيانية في من المافاة في حقيقة المركبة في الحقيقة
في كائنة في الوجوب فيان والوقتيان والممكنة في جهة واعلم اولاً
ان الحق في كل قضية مركبة هو ليس كذا لكن في كذا لكان هو لاق في الحقيقة
مركبة فان ليقض الباطنة في ودام ليقض المركبة فان المركبة في
يرفع برفع احد جزئيه فالشرطية في جهة ودام في سبيل الحقيقة في الحقيقة
كذلك ليقضها ليقض الجزئية الاول ليقض الجزئية الثانية وكذلك في الحقيقة

وان كان المحل ذاتيا متباينا ففي الموصية كان الجزء الاول كاذبا ونقيضه
صادقا والجزء الثاني صادقا ونقيضه كاذبا مثل كل ان في حجر افضل
للاضرورة فان نقيضهما واضح وفي ان لينة العكس اعني الجزء الاول
صادق ونقيضه كاذب والجزء الثاني كاذب ونقيضه صادق فوضع
المركب في الجزء الثاني فحصل ان المركب يرفع مرة برفع الجزء الاول
ومرة برفع الجزء الثاني ولما لا يعين انه يرفع برفع الاول او الثاني فانه
يكون برفع الاول وقد يكون برفع الثاني فلهذا ادرك المركب المضموم المردوي
نقيض الجزئين هذا اذا كان المركب كليا واذا كان جزئيا فالردية بينهما
الكل فرد فرد والاختلاف نحو بعض اللان كاذب بالفعل لا دائما ونقيض
في الاصل الاثنين الدائمين الكليتين المختلفتين لا كاذب في السلب
لاشي من اللان ان كاذب بل وادم وكل ان كاذب بل وادم
وهذا النقيض كاذب قطعا والاصل صادق يقين كما ترى ونحو بعض
الجميع حيوان لا دائما وهذا كاذب وكذا نقيضه لاشي من الجميع حيوان
وكل جسم حيوان هذا اليق كاذب فلهذا من تاسيس قاعدة في الجزئية
لأنه يختلف في عادة فهو ردية نقيض بالنسبة الى كل فرد في العمل
واللغة بالنسبة الى الاصل والنقيض فيقال كل فرد من افراد الـ
آدم ليس كاذب بل وادم اذ كاذب بل وادم من كاذب هذا الصدق
الاصل وكذا كل فرد من افراد الجسم الحيوان دائما وليس كاذب
ان

نقيض متباين

واما دمي صدق في النقيض كاذب الاصل فالنعم المحل المتباين ان
المكسيتين العائتين المختلفتين لا كاذب والسلب المتناقضين بالحقبة ونقيضهما
الفرديين الجزئيين المختلفين ثم نظر الى المحل ان كان عرضيا لصدق
الاصل وكذا في النقيض بطلان جزئيه نحو كل ان كاذب لا مكان ان من يترك
ان كاذب لا مكان العدم ولاشي من اللان ان كاذب لا مكان العدم
النقيض لهما بعض اللان ان ليس كاذب بالضرورة اذ كاذب بالضرورة فان
النقيض بطلان جزئيه كاذب صدق الاصل وان قيل لم يسم هذا النقيض فانه
الموصية فانه المحل هو كل من جميعا قلنا ههنا كاذب لا جميع نقيض الجزء الاول
من نقيض الجزء الثاني في اللغة ان كان المحل ذاتيا وكان الاصل
موجبا فالجزء الاول صادق ونقيضه كاذب والجزء الثاني كاذب ونقيضه
صادق فوضع المركب برفع الجزئيات في مثل كل ان حيوان لا مكان الناص
نقيض الجزء الاول بعض اللان ان ليس كاذب بالضرورة هذا كاذب نقيض
الجزء الثاني اذ بعض اللان حيوان بالضرورة وهذا صادق فلهذا المركب
ليس صدق نقيض الجزء الثاني لو كان الاصل سلبا فبطل العكس كذا في الجزء
الاول وصدق نقيضه صدق الجزء الثاني فلهذا نقيضه نحو لاشي من اللان
حيوان لا مكان ان من فعلية بتجليل راحة النقيض ففقدت النقيض
الصدق واللغة بسبب الاصل اذ النقيض والاصل ان الصدق واللغة
في المركبات نظر الى المحل وهو دائما او حضي وكل منهما مامض

در غالب است بر مندر مشهور و فصل هم می خدای است
 قول عرب و بعضی از اهل این اثر از بعضی است چرا که
 آنها اصل را بطور مندر اند و اگر مندر را ندانند باید که آن
 به خطی به خطی و در هر یک از این دو بر بعضی گفته اند
 همان و بر بعضی از آنها است یعنی آن لغت موضوع الحول براد
 این است که مندر را به خطی انداخته اند و به خطی دیگر به خطی
 دیگر و به خطی دیگر به خطی دیگر و به خطی دیگر به خطی دیگر
 الحول به خطی دیگر به خطی دیگر و به خطی دیگر به خطی دیگر
 پس بگویند آن سبب را در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 محول باشد و الحول به خطی دیگر به خطی دیگر و به خطی دیگر به خطی دیگر
 و موضوع محول باشد به خطی دیگر به خطی دیگر و به خطی دیگر به خطی دیگر
 یا انترال که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 شده و با کمال به خطی دیگر به خطی دیگر و به خطی دیگر به خطی دیگر
 موضوع را که به خطی دیگر به خطی دیگر و به خطی دیگر به خطی دیگر
 الحول را گفته اند که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 از جهت مراعات جهت نفی میخ از کمال است و لا ترا میخ و کل میخ
 و بعضی میخ از لغت بر لایم دارد و بعضی را و اما آنکه میخ بر کمال
 در اثبات باشد که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 به خطی دیگر به خطی دیگر و به خطی دیگر به خطی دیگر و به خطی دیگر به خطی دیگر
 لازم می آید و اگر میخ به خطی دیگر به خطی دیگر و به خطی دیگر به خطی دیگر
 بعضی میخ بر لایم از برات ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر

نفی میخ بر لایم از برات ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 لا یقین است که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 که سبب باشد از بعضی که سبب جز باشد به خطی دیگر به خطی دیگر
 یا از آن چرا که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 قول است که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 از سبب از بعضی که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 چرا که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 این این قسم که سبب از بعضی که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 که سبب جز باشد از بعضی که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 از بعضی که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 جز سبب از بعضی که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 یک قسم از بعضی که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 از بعضی که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 عام از این سبب که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 از برات ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 و سبب از ثبوت بعضی ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 و سبب جز باشد از بعضی که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 از برات ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر
 که ایضا در هر یک از این دو به خطی دیگر به خطی دیگر

و چه ندارد و چه بودیم باید در اول آن حیوان یعنی افراد و موحد و افراد
 که یکی است بر وجه بی عدولت و از آن مکان که است که اگر باطل است
 و اگر باطل نیست حق است که گفته اند در وجه بی عدولت آن که گفته اند
 حق است بر وجه بی عدولت و اگر چه که هر چه باشد بر وجه بی عدولت
 است یعنی حق است که آن است و حیوان نیست اگر چه حق است که
 باشد حق و نباشد بر وجه بی عدولت که اگر چه حق است که باشد
 یعنی حق است که اگر چه حق است که و این حق است که حق است
 که تا گفته اند بر وجه بی عدولت که حق است که در اول آن افراد
 مکرر و معتبر را که هر چه در آن حق است که و بعد از آن که
 بر وجه بی عدولت گفته اند که حق است که که پس است اگر چه حق است
 که بعد باشد حق و نباشد بر وجه بی عدولت که اگر چه حق است که
 است یعنی حق است که و لیکن مسلم نداریم که صدق کند در آن
 بعضی از آن که اگر چه حق است که بعد باشد بر وجه بی عدولت
 که اگر چه حق است که پس است بر وجه بی عدولت که در حق است
 حق است این است که او حکم بر افراد حق است و از جانب است
 اینکه حق است که حق است از افراد حق است یعنی آن بعضی که در حق
 اگر چه حق است که پس است که اگر چه حق است که پس است
 آن که از افراد حق است این حق است که هر چه که می بینیم
 این است که ما می بینیم که آن که است و صدق بر افراد که
 و آن که بر آن می بینیم که نباشد صدق نیست گفته اند که ما می بینیم
 و در آن که پس است که نباشد صدق نیست گفته اند که ما می بینیم
 نیست معتبر بر وجه بی عدولت که اگر چه حق است که پس است
 لایق است

درست است و ما که بعد از فرض است و هر گاه فرض شد که آن
 نیست بکیران پس تحقیق فرض شد که است این که آن است پس باشد
 از افراد آن که بعد از فرض و اما سلب که صدق نیست پس نیست
 آن است نیست حق از حق یعنی آن که پس است یعنی هر چه که باشد
 چه اگر چه بر فرض است و هم فرض که نیست آن که حق است اگر چه
 که بعد باشد آن که و هر چه پس بعضی از آن که اگر چه حق است
 آن که پس است که اگر چه حق است که اگر چه حق است که و او حق
 قول است که لازم می آید و چه بعد باشد آن که پس است
 که اگر چه حق است که بعد باشد حق و وضع اعراض بقیه امکان
 چه امکان می آید بر آن پس است در این که و چه که در سلب لازم
 پس است بر وجه بی عدولت که پس است که پس است که لازم نیست
 چنین قضیه را می بینیم و الفایده هم بر وجه بی عدولت است
 وضع الفایده معتبر است که هر چه که در وجه بی عدولت و در وجه بی عدولت
 که هر چه که در وجه بی عدولت که پس است که پس است که پس است
 که هر چه که در وجه بی عدولت که پس است که پس است که پس است
 صاحب کشف مبروم فقط لازم می آید از آن که در وجه بی عدولت
 قضیه از آن که پس است که هر چه که در وجه بی عدولت که پس است
 و صدق موضوع قضیه و در وجه بی عدولت که پس است که پس است
 موضوع و اما قضیه که امر و وصفش با هر دو غیر لازم باشد

والله اعلم
استقامت و بدون و او دین استقامت و بدون
و او دین استقامت و بدون

۶۲۲

